

Срѣдъ лавинитѣ.

Лавина се казва голѣма прѣспа снѣгъ, която се кърти отъ планинитѣ. Единъ пжтишественикъ по Алпийскитѣ планини, случайно попадналъ на една грамадна лавина, разказва слѣдното:

— Цѣлата бѣла прѣспа, прилична на грамаденъ снѣженъ баиръ, почна бавно да се плъзга надолу. Ние 4-ма души пжтници

бѣхме отгорѣ. Прѣспата въ слизането си увлѣче и насъ. Всѣка секунда тя се плъзгаше все по-бързо и по-бързо. Азъ разбрахъ нашето отчаяно положение и тревожно почнахъ да се озъртамъ на вси страни. Всичко се движеше: сѣкашъ цѣлата планина бѣ добила крилѣ . . .

Скоростъта се бързо увеличаваше. Огромни буци снѣгъ почнаха да се трупатъ една върху друга, и почнаха да се търкалятъ надолу съ лудо летене . . . А отъ това се образуваше единъ шумъ, сѣкашъ нѣкоя грамадна ржка нагъваше още по-грамадни топове отъ копринена материя . . .

Азъ бѣхъ съвсѣмъ безпомощенъ, и — като по чудо — съвсѣмъ спокоенъ. Подъ ясно-синьото небе и блѣстящето слънце ние се пързалихме надолу къмъ ужастна пропастъ. И четирмата бѣхме обсипани съ меккия, движушъ се снѣгъ. Ние нѣмахме възможность да сторимъ каквото и да било за нашето спасение.

По едно врѣме, долу — въ дѣсно отъ насъ, отдалечъ забѣлѣзахме една малка скала. „Дано минемъ близо и се покатеримъ на нея“, помислихме си ние. Тя бѣ нашата единствена надежда. По-скоро, сѣкашъ плавахме, отколѣто да летимъ, ние се отправихме по посока на онази страна, която трѣбваше да се плъзне до самата скала.